

(המשך מעמוד 4)

להיות כותרת עיתונאית היא היתה צריכה להיות כתב אש על הקיר. 1918 הגיעה הממלכה העותומנית לשיא ההתפרקות וההתנוונות. לכל הדעות ירדה תורכיה מבמת ההיסטוריה למשך מאות השנים הקרובות. אולם באותה שנה קם גנרל תורכי, בלתי ידוע בעולם, וחולל מהפכה שהיתה אחד המאורעות הגדולים של המאה העשרים. תוך שנים מעטות הפך כמאל את-תורק את העם המזרחי המנוון לעם מתקדם, את צבאו לצבא מפואר ועטור נצחון, את תורכיה למעצמה.

כשניצחה מדינת ישראל את צבאות ערב, נפלה קרבן לאשלייה האורבת לכל מנוצח. היא האמינה שהגורמים שהנחילו לה נצחון פעם אחת יהיו קיימים לעולם. היא התעלמה מן העובדה שמדינות כמו תורכיה, בורמה ואינדונזיה עברו תוך חמש שנים תהליכים שארכו באירופה מאות בשנים. היא לא הבינה את העובדה היסודית: במרחב מתחוללת מהפכה, והיא מתקדמת בצעדי ענק. כיום, שלוש וחצי שנים אחר החילת חוזה שביתת הנשק, קיימות במצרים ובסוריה דיקטטורות צבאיות מהפכניות. מצב של ערב מהפכה קיים בירדן ובלבנון רק בעיראק ובסעודיה עוד קיים משטר פיאוולי יציב. החגורה מתהדקת מסביב לישראל...

זהרה אחרונה

אולם מהפכה ערבית זו לא היתה מוכרחה להיות מהפכה המכוננת נגד ישראל. כל עוד אין המצע הרעיוני של המהפכה מגובש, קיימת אפשרות שמדיניות חוץ עברית נבונה ומר-יקתיראות תדע לשלב את השאיפות האזוריות הישראליות עם השאיפות הלאומיות והסוציאליטיות של המהפכה המרחבית. כמה מבני המהפכה הערבית אף שיחקו ברעיון זה. אולם ישראל לא חלמה מעולם לנצל אפשרות זו, להטיל את משקלה על כפורה המאזניים. ישראלים רבים קיבלו את התורה של המופתי, כאילו קיימת באמת סתירה יסודית ונצחית בין עתיד ישראל לבין עתיד עמי ערב.

אולם מדינת ישראל אינה יכולה לעצור את התפתחות העולם הערבי. אין היא יכולה גם לנתק את עצמה מן המרחב, להתייחס אל המהפכה כאל דבר שאינו נוגע לה, לסמוך לעולם ועד על עזרת אמריקה או א"מ. כי על גבולותיה מתפתחות עתה בקצב מסחרר מדינות חזקות, בעלות עשרות מיליוני תושבים ששוב לא יהיו אספסוף חלוש. אם ישראל לא תקרב מהפכה זו אל עצמה, תהיה זאת מהפכה נגד ישראל, מהפכה שת"טף לשנאת היהודים "הזרים", וששיחורר פלשתיין יהיה אחת ממטרותיה. המהפכה של נגיב, תהיה תוצאה המיידית אשר תהיה, היא אות זהרה, אולי אזהרה אחרונה. היא תובעת הגבה מצד כל אדם ישראלי כי היא נוגעת במישרין לו, לעתידו ולעתיד בניו. מדינת הצלבנים בארץ-ישראל חוסלה ברגע שקם שליט חזק שידע ללכד תחת ידו את כל הנסיכויות הערביות. לאחד את כל הכוח הערבי במלחמה נגד הזרים. מעט הדמיון בין צלאח-אל-דין, המצביא המוסלמי, ובין מוחמד נגיב, הגנרל המצרי. אולם דמיון מעט זה דיו להרעיד את הלב.

במד'נה

העם

ORA ET

הרומאים הקדמונים, שהיו רגילים לנסח את חכמתם בפסוקים חותכים, הנחילו לעולם סיסמה יפה: ora et labora. לומר: "התפלל ועבד!" הם סברו שפסוק זה מכיל את כל הדרוש לדעת כדי להקים חברה בריאה ומדינה יציבה. השבוע המציא אורח ישראלי אלמוני ואריא-

החברה הביא הידיעה. אי-אפשר היה שלא להידבק עליהו כשהתלהב, ובר שקרה כמה פעמים ביום. הוא טרללה, אמרו החברים, אולם הם אמרו זאת בחיבה רבה.

איש לא ידע את הרקע המשפחתי שיצר את יענקל'ה כפי שהיה. היה זה רקע של משפחה טבריינית עתיקה, שחייתה בדלות ובשפל המדרגה, הולידה בנים רבים. בנו של האב החובש כיפה, שהוביל חלב בארגו על גלגלים, רצה לצאת מן המיצר, לפרוש

גיבור טכס הסיום: ראש הממשלה ושר הביטחון דוד בן-גוריון, שהופיע יחד עם בנו עמוס, עוזר המפקח-הכללי וראש אגף הארץ גוף של המשטרה, ושניים מחבריו לממשלה, שר המשטרה בכור שיטרית ושר המשטרים חיים כהן. בנאום ארוך וגמלק, אחר שחילק אישית את תעודות המינוי של מפקח שני (כוכב אחד) לכל אחד מגומרי הקורס, הדי כיר ב"ג"י, בפנותו לעבר בכור שיטרית ש"חיך רחבות, מודושן-עונג, כי "שר המשטרה

בוגר קורס קציני המשטרה שהתעקף, על ככר המסדרים בשפרעם משה רבנו ומלך סוסו היה מר

היהודי הראשון היה משה רבנו. אחר הס' ביר לקצינים הטריים (ול-2000 השוטרים חניי כי בית-הספר שעמדו עמידת-נוח בשמש ה' לוחטת על כיכר המסדרים) כי תפקידו ה' ראשון של השוטר הוא לעזור לאזרח, לחלש, לילד, אשה, זקן, לגר ולזר. התפקיד השני: מניעת גרימת נזק של אדם לרעהו. התפקיד השלישי: השלטת החוק.

הנאום שכרך בין השאר את דעותיו הידיר' עות של ב"ג"י. על מיווג גלויות ועל הצד' רך בקצינים תימניים היה יוצא דופן בכל זאת. שלא כמנהגו השתמש בן-גוריון שבע פעמים במלת הקישור השנואה עליו, את. יודע-דבר שהניחו כי הוא הספיק לקרוא הגנה מוקדמת של אגדת החרוזים שהופיעה למחרת במוסף הספרותי של על המשמר מ' עטו של אהרון (אינקובטור על הסלע) מגד ושסיפרה על סופו המר של מלך קדמון ש' השמיט את האת.

לטכס היה גם גיבור שני, שזכה להערכת הגיבור הראשון. באמצע הנאום נטה אחד הקצינים, שנתמנה אותו יום, מתוך שורתו, ניסה לתפוס בחגורתו הלבנה, לא הצליח, שמש את רובהו וצנח מתעלה מנכה-שמש. אמר ב"ג"י. שעה שחבריו למסדר של הקצין הוציאו אותו מן הכיכר: "שבע יפול שוטר ויקום!"

המשק

הבטחון: שק מלט

כאשר יום נשר החיפאי לפני שנתיים הקמת בית-חרושת למלט ברמלה, חשבו מנהליו ומצאו שהמפעל הדומי יודקק להשקעות של שלושה מיליון לירות, ואלה עמדו לרשותם. כשנתברר החרוש, ערב סיום הבנייה, כי יש צורך בשני מיליוני לירות נוספים עקב תשי' לומי היתר על המכונות (הפרשי העצרים לפני ואחר התכנית הכלכלית החדשה) והא' מרת שכר העבודה, החלו מנהלי נשר מחפשים כסף בלי שקיפו למוצאו במלות בנקאיים לרכוש אגרות חוב נושאות רבית של ששה אחוזים לשנה.

על-מנת לעורר את תאבון בעלי-הכספים, שלא היו מתלהבים במיוחד משיעור הרבית, החליט נשר להבטיח את המשקיעים על-ידי הצמדת ערך אגרות-החוב למחיר המלט עם ברירה לקננת תמורת ערך האגרות מלט נשר חפשי מפקוח, במחיר של 25 לירות הטונה משך חמש השנים הבאות.

האפשרות הראשונה לא היתה רעיון נשרי מקורי. הגה אותו לראשונה אליעזר קפלן המנוח שהציע לציבור שטרות חוב צמודי-דולר שהבטיחו פרעון לפי שער הדולר. אג' רות נשר צמודות-המלט הבטיחו אותו דבר בצורה שונה, פרעון האגרות לפי שער המלט בשעת הפרעון. אם מחיר המלט בשעת ה' פרעון יהיה 85 ל"י, למשל (החיר הנוכחי הוא 21 ל"י ורבע) יקבלו בעלי האגרות פי ארבע מסכום הלירות תמורתו ורכשו את

למרחב, לחיות אחרת. הצינבאת היה דרכו של יעקב שכטר להגיע לעולם האחר שחלם עליו.

הבנות נשברות. אחרי שעבר את שרותו בפלמ"ח, גויס יענקל'ה לעתודות. שם הכיר את הגדנ"ע, התלהב לחוות באר-אורה, מצפון לאילת.

מפעם לפעם עלה יענקל'ה צפונה ישב בקפה כסית וסיפר לידידיו עד שעות הבוקר המוקדמות נסים ונפלאות על הגנב. החברים, שרבים מהם כבר התברגו, קינאו בגלוי בכושר התלהבותו של יענקל'ה. הם קינאו גם בהצלחותיו בקרב בנות המין השני. "הב' נות נשברות על יענקל'ה", אמרו בהערצה.

עסק מסוכן. בחודש מאי, ירדו שתי בנות ובחור לטיול לאילת, ביקרו גם בבאר-אורה. באותו יום קרה משהו ליענקל'ה. אחת הבנות, רותי, אחות בת-ליליונסקי, כבשה את לבו של יענקל'ה בסערה. הדבר שהפתיח את החבריה היה שהיתה זאת דווקא בחורה מנוגדת באופייה לחלוטין לאופיו — בחורה שקטה, בלתי-רגילה לבלתי-הקפה ולחיי התבריה.

יענקל'ה, שהבחורות נשברו עליו, החל להישרב בעצמו.

הפגישות בין השניים נמשכו חדשיים. אולם הם לא התקדמו במישרים. יענקל'ה גילה לחבריו שהעניין מסוכן. ביום החמישי האחרון הודיע לחבר: "אני אעשה סוף לכל העסק!" סבר החבר: יענקל'ה יפרד, יחזור לקדמותו כרוח-נישו.

אותו ערב הופיע יענקל'ה בקפה כסית, ניגש לשולחנו של שחקן הבימה שמואל רודנסקי, שאל אם יש לו אקדח. הוא הסביר שיש לו מיפקד צבאי, שיש ברצונו להשוות באקדח. ענה רודנסקי: מצטער, שחקן אינו זקוק לאקדחים.

אולם דומה שלא היה קשה ליענקל'ה להשיג אקדח. כי ביום השלישי הופיע בבית הוריה של רותי בצפת, שאל לחברתו. משנתברר לו שאינה בבית, שלף את האקדח שהיה בכיסו טעון ובלתי-ינצור, ירה באמה של רותי ונפצעה. אחר כיוון יענקל'ה. מלך הצינבאת בן 29', את האקדח אל עצמו. הכדור שם קץ לצינבאת האחרון.

המשטרה

טכס בעל שני גיבורים

ארבע שנים ושלושה חדשים אחר הקמת משטרת ישראל נסתיים. השבוע, קורס הק' צינים הראשון שלה. 31 קצינים צעירים (גיל ממוצע: 30) שעברו משך עשרה חוד' שים קורס אינטנסיבי ביותר (מתקורט פש' עים ותביעות עד לאמוני לשון וסגנון) תחת עינו הפקוחה של ראש מחלקה שאול רוזר' ליו הבלונדי, מפקד בית-ספר המשטרה ב' שפרעם שבגליל התחתון הזכור לדורות של נוסרי משטרת-הישובים-העבריים כמפקד בית ספרם בעבר המזרחי של הגליל התחתון.

"אני רוצה! אני רוצה!"